

Liecība

Elders Dalins H. Ouks
no Divpadsmi apustuļu kvoruma

Zināšanas veicina paklausību, un paklausība vairo zināšanas.

Liecība par evaņģēliju ir personisks apliecinājums, kas no Svētā Gara dots mūsu dvēselei par to, ka noteikti fakti ar mūžības nozīmību ir patiesi un ka mēs zinām, ka tie ir patiesi. Starp tādiem ir fakti par Dievības dabu un mūsu attiecībām ar tās trīs locekļiem, Izpirkšanas ietekmīgumu un Atjaunošanas realitāti.

Liecība nav lekcija par ceļojumu, veselības apraksts vai mīlestības apliecinājums ģimenes locekļiem. Tas nav sprediķis. Prezidents Kimbals mācīja, ka tajā brīdī, kad mēs sākam sludināt citiem, mūsu liecība ir beigusies.¹

I.

Dažādi jautājumi rodas, kad mēs klausāmies citus sniedzam liecību vai kad mēs domājam paši sniegt liecību.

1. Liecību sapulcē kāds Baznīcas loceklis saka: “Es zinu, ka Tēvs un Dēls parādījās pravietim Džozefam Smitam.” Kāds viesis var brīnīties: “Ko viņš ar to domā, kad viņš saka, ka viņš to *zina*?”
2. Kāds jauns vīrietis, gatavojoties doties misijā, var domāt par to, vai viņa liecība ir pietiekoši stipra, lai viņš varētu kalpot kā misionārs.
3. Kāds jauns cilvēks dzird vecāka vai skolotāja liecību. Kā tāda liecība palīdz cilvēkam, kas to dzird?

II.

Ko mēs ar to domājam, kad mēs liecinām un sakām, ka mēs *zinām*, ka evaņģēlijs ir paties? Salīdziniet šāda veida zināšanas ar – es zinu, ka ārā ir auksts vai es zinu, ka mīlu savu sievu. Šīs ir trīs dažāda veida zināšanas, katras no kurām ir iegūtas savā veidā. Zināšanas par āra temperatūru var tikt pārbaudītas ar zinātniskiem pierādījumiem. Zināšanas, ka mēs mīlam savu sievu, ir personiskas un subjektīvas. Kaut arī mēs nevaram to zinātniski pierādīt, tas tomēr ir svarīgi. Ideja, ka visas svarīgās zināšanas ir pamatotas tikai ar zinātniskiem pierādījumiem, ir vienkārši nepatiesa.

Kaut arī ir daži “pierādījumi” par evaņģēlija patiesībām (piemēram, skat. Psalmi 19:2; Helamana 8:24), zinātniskās metodes nedod garīgas zināšanas. Tieši to Jēzus mācīja, atbildot uz Sīmaņa Pētera liecību, ka Viņš ir Kristus: „Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs (Mateja 16:17).” Apustulis Pāvils šo izskaidroja. Vēstulē Korintas svētajiem viņš teica: „Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars (1. korintiešiem 2:11; skat. arī Jāņa 14:17).”

Pretstatā, mēs zinām cilvēku lietas cilvēku veidā, bet “miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams” (1. korintiešiem 2:14).

Mormona Grāmata māca, ka Dievs pasludinās patiesību par garīgām lietām ar Svētā Gara spēku (skat. Moronija 10:4–5). Mūsdienu atklāsmē Dievs apsola mums, ka mēs saņemsim “zināšanas” un ka Viņš pateiks to mūsu prātā un mūsu sirdī “ar Svēto Garu” (M&D 8:1–2).

Viens no lieliskākajiem aspektiem mūsu Debesu Tēva iecerē Viņa bērniem ir tas, ka katrs no mums var zināt patiesību par šo ieceri priekš sevis. Šīs atklātās zināšanas nenāk no grāmatām, no zinātniskiem pierādījumiem vai intelektuāliem prātojumiem. Līdzīgi kā ar apustuli Pēteri, mēs varam saņemt šīs zināšanas tieši no mūsu Debesu Tēva caur Svētā Gara apliecinājumu.

Kad mēs uzzinām garīgas patiesības garīgā veidā, mēs varam būt tikpat droši par šīm zināšanām, kā kāds pētnieks vai zinātnieks ir drošs par dažādām zināšanām, ko tas ir ieguvis ar dažādām metodēm.

Pravietis Džozefs Smits ir sniedzis brīnišķīgu piemēru šajā ziņā. Kad viņš tika vajāts tādēļ, ka viņš pastāstīja cilvēkiem par savu vīziju, viņš salīdzināja savus apstākļus ar apustuli Pāvilu, kurš ļāvās izsmieklam un zākām, aizstāvoties ķēniņa Agripas priekšā (skat. Apustuļu darbi 26). “Bet viss tas neiznīcināja viņa vīzijas īstenību,” Džozefs sacīja. “Viņš bija redzējis vīziju, viņš zināja, ka viņš bija redzējis, un nekāda vajāšana zem debesīm nevarēja to pagriezt savādāk. . . . Tāpat tas bija ar mani,” Džozefs turpināja. “Es patiesi redzēju gaismu un tās gaismas vidū es saskatīju divas personas, un tās tik tiešām runāja ar mani. . . . Es biju redzējis vīziju; es to zināju, un es zināju, ka Dievs to zina, un es to nevarēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt” (Džozefs Smits Vēsture 1:24–25).

III.

Tā bija Džozefa Smita liecība. Kā ir ar mūsējo? Kādā veidā mēs varam uzzināt un liecināt, ka tas, ko mēs teicām, ir paties? Kā var iegūt to, ko mēs saucam par liecību?

Pirmais solis, lai iegūtu jebkādas zināšanas, ir patiesa vēlme uzzināt. Nākamais solis adījumā ar garīgajām zināšanām, ir vaicāt to Tam Kungam patiesā lūgšanā. Mēs lasām mūsdienu atklāsmē:

“Ja tu lūgsi, tu saņemsi atklāsmi pēc atklāsmes, zināšanu pēc zināšanas, lai tu varētu zināt noslēpumus un mīlīgās lietas – to, kas nes prieku, to, kas nes dzīvi mūžīgi” (M&D 42:61).

Lūk, ko Alma uzrakstīja par to, ko viņš darīja:

“Lūk, es esmu gavējis un lūdzis daudzas dienas, lai es pats varētu zināt šīs lietas. Un tagad es zinu, ka tās ir patiesas; jo Dievs Tas Kungs ir atklājis tās man ar Savu Svēto Garu” (Almas 5:46).

Ja mēs vēlamies un meklējam, mums jāatceras, ka liecības iegūšana nav pasīvs pasākums, bet gan process, kurā no mums tiek sagaidīts, ka mēs kaut ko *darīsim*. Jēzus mācīja:

“Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis” (Jāņa 7:17).

Cits liecības atrašanas veids šķiet apbrīnojams, salīdzinot to ar metodēm, ar kurām iegūst citas zināšanas. Mēs iegūstam un stiprinām liecību, daloties ar to. Kāds ir ieteicis, ka dažas liecības ir labāk iegūstamas, stāvot kājās un daloties tajās, nevis uz ceļiem lūdzot pēc tām.

Personiskā liecība ir būtiska mūsu ticībai. Tādējādi tas, kas mums ir jādara, lai iegūtu, stiprinātu un saglabātu liecību, ir vitāli nepieciešams mūsu garīgajai dzīvei. Papildus jau nosauktajam mums katru nedēļu ir jāpieņem Vakarēdiens (skat. M&D 59:9), lai kvalificētos dārgajam apsolījumam, lai “Viņa Gars varētu vienmēr būt ar [mums]” (M&D 20:77). Protams, ka tas Gars ir mūsu liecību avots.

IV.

Tiem, kuriem ir liecība par atjaunoto evaņģēliju, ir arī pienākums dalīties ar to. Mormona Grāmata māca, ka mums jāstāv kā Dieva lieciniekiem visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai [mēs] varētu” (Mosijas 18:9).

Viena no iespaidīgākajām mācībām par attiecībām starp liecības dāvanu un pienākumu dalīties ar to ir Mācības un Derību 46. nodaļā. Aprakstot dažāda veida garīgās dāvanas, šajā atklāsmē teikts:

“Dažiem tiek dots ar Svēto Garu zināt, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, un ka Viņš tika sist krustā par pasaules grēkiem.

Citiem tiek dots ticēt viņu vārdiem, lai tiem arī varētu būt mūžīgā dzīve, ja viņi paliek uzticīgi (M&D 46:13–14; skat. arī Jāņa 20:29).

Tiem, kuriem ir dāvana *zināt*, ir nepārprotams pienākums dalīties šajā liecībā ar tiem, kuriem ir dāvana *ticēt viņa vārdiem*, lai arī viņiem varētu būt mūžīgā dzīve.

Nekad nav bijusi lielāka nepieciešamība atklāti atzīt mūsu ticību gan privāti, gan arī publiski (skat. M&D 60:2). Kaut arī ir tādi, kas uzdodas par ateistiem, ir daudzi, kas ir atvērti papildus patiesībām par Dievu. Šiem patiesajiem meklētājiem mums ir jāapstiprina Dieva Mūžīgā Tēva eksistence, Jēzus Kristus dievišķā misija un Atjaunošanas realitāte. Mums ir jābūt drosmīgiem mūsu liecībā par Jēzu. Katram no mums ir daudzas iespējas pasludināt mūsu garīgās pārliecības mūsu draugiem un kaimiņiem, mūsu kolēģiem un gadījuma paziņām. Mums ir jāizmanto šīs iespējas, lai izteiktu mūsu mīlestību pret mūsu Glābēju, mūsu liecību par Viņa dievišķo misiju un mūsu apņemšanos kalpot Viņam.² Mūsu bērniem arī ir bieži jādzird, ka mēs dalāmies mūsu liecībās. Mums ir arī jāstiprina mūsu bērni, iedrošinot viņus apzināties sevi pēc liecības izaugsmes, ne tikai pēc viņu saņemtajām atzinībām par sekmēm mācībās, sportā vai citās skolas aktivitātēs.

V.

Mēs dzīvojam laikā, kad daži sagrozītā veidā atspoguļo to, kurus viņi sauc par mormoņiem, ticību un pat tādēļ mūs nievā. Kad mēs sastapsimies ar tādu sagrozīšanu, mums ir pienākums skaidri paskaidrot mūsu mācību un to, kam mēs ticam. Mums ir jābūt tiem, kas pasaka, kam mēs ticam, tā vietā, lai atļautu citiem teikt gala vārdu, sagrozot mūsu mācību. Te ir nepieciešama liecība, kas var tikt izteikta privāti kādam paziņam vai arī publiski nelielā vai lielā sapulcē. Kad mēs liecinām par patiesību, kuru mēs zinām, mums ir uzticīgi jāseko brīdinājumam runāt “maigumā un lēnprātībā” (M&D 38:41). Mums nekad nevajag būt valdonīgiem, uzstājīgiem vai nievājošiem. Kā apustulis Pāvils mācīja, mums ir jārunā patiesība ar mīlestību (skat. Efeziešiem 4:15). Ikviens var nepiekrīst mūsu liecībai, bet neviens nevar to atspēkot.

VI.

Noslēgumā es runāšu par paklausības un zināšanu attiecībām. Baznīcas locekļus, kuriem ir liecība un kuri rīkojas saskaņā ar to, dažkārt apsūdz aklā paklausībā.

Protams, mums ir vadītāji, un, protams, mēs pakļaujamies viņu lēmumiem un norādījumiem par to, kā darbojas Baznīca un kā jāizpilda nepieciešamie priesterības priekšraksti. Tomēr, kad jautājums ir par mācīšanos un evaņģēlija patiesību uzzināšanu — mūsu personisko liecību — mums katram ir tiešas attiecības ar Dievu mūsu Mūžīgo Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, caur spēcīgo Svētā Gara apliecinājumu. Tas ir tas, ko mūsu kritiķi nesaprot. Viņus musina tas, ka mēs varam būt vienoti, sekojot mūsu vadītājiem, un vienlaicīgi būt neatkarīgi ar savām zināšanām.

Iespējams, ka šī neizpratne, ko daži izjūt, var tikt pārvarēta, izskaidrojot to, ka reāli katram no mums pastāv divi atšķirīgi komunikācijas kanāli ar Dievu. Mums ir vadības kanāls caur mūsu pravieti un citiem vadītājiem. No šī kanāla, kas ir saistīts ar mācību, priekšrakstiem, baušļiem, izriet paklausība. Mums ir arī personiskās liecības kanāls, kas savieno mūs tieši ar Dievu. Šeit ir saistība ar Viņa eksistenci, mūsu attiecībām ar Viņu un patiesību par Viņa atjaunoto evaņģēliju. No šī kanāla izriet zināšanas. Šie divi kanāli savstarpēji pastiprina viens otru — zināšanas veicina paklausību (skat. 5. Mozus 5:27; Mozus 5:11), un paklausība vairo zināšanas (skat. Jāņa 7:17; M&D 93:1).

Mēs visi rīkojamies, paklausām zināšanām vai rīkojamies saskaņā ar tām. Gan zinātnē, gan reliģijā mūsu paklausība nav akla, kad mēs rīkojamies saskaņā ar zināšanām, kas atbilst mūsu rīcības priekšmetam. Zinātnieks pieņem un rīkojas saskaņā ar uzticamu konkrētā eksperimenta apstiprināto saturu vai nosacījumiem. Reliģijas jautājumos, ticīgā zināšanu avots ir garīgs, bet pēc būtības tas ir tas pats. Gadījumā ar Pēdējo Dienu svētajiem, kad Svētais Gars sniedz mūsu dvēselēm apliecinājumu par atjaunotā evaņģēlija patiesumu un mūsdienu pravieša aicināšanu, mūsu izvēle sekot šīm mācībām nav akla paklausība.

Visā mūsu liecināšanā mums ir jāizvairās no iedomības un lepnuma. Mums ir jāatceras, ka Mormona Grāmata nosoda tos cilvēkus, kuriem ir lepnums tādēļ, ka Dievs viņiem devis vairāk nekā citiem, un kuri tādēļ sāpina citus (skat. Jēkaba gr. 2:20). Jēkabs teica, ka tādas lietas bija “netīkamas Tam, kas radījis visu radību”, jo “viena būtne Viņa acīs ir tikpat dārga kā cita” (Jēkaba gr. 2:21). Vēlāk Alma brīdināja, ka “jums nebūs vienu radību cienīt augstāk nekā citu, vai nevienam cilvēkam nebūs uzskatīt sevi augstāku par citu (Mosijas 23:7)”.

Es noslēgšu ar savu liecību. Es zinu, ka mums ir Debesu Tēvs, kura iecere ir vedusi mūs uz zemes un kura nodrošina mums apstākļus un parāda mērķi mūsu mūžīgajam ceļojumam. Es zinu, ka mums ir Glābējs, Jēzus Kristus, kura mācības atklāj šo ieceri un kura veiktā Izpirkšana dod pārlicību par nemirstību un mūžīgās dzīves iespēju. Es zinu, ka Tēvs un Dēls parādījās pravietim Džozefam Smitam, lai atjaunotu evaņģēlija pilnību šajās pēdējās dienās. Es zinu, ka mūs šodien vada mūsu pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, kurš tur atslēgas, lai pilnvarotu priesterības nesējus veikt priekšrakstus, kas noteikti mūsu progresam uz mūžīgo dzīvi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, (1982), 138.
2. Piemēram, skat. Jeanne Newman, "With the Sound of a Trump," *Tambuli*, 1985. g. aug.–sept., 21–23.